

BÉKEHÍRNÖK

ÁRA: 6,— FT

XXIX. (LXXIX.) 3. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1985. JANUÁR 20.

„A jövő a béke emberé”

Amire az imádkozás tanít

A SÁMUEL ELSŐ KÖNYVE 9. RÉSZÉBEN leírt történetből láthatjuk, hogy Isten ráhagyta népére, amit mindenáron akart. Királyt akart, — hát legyen királya!

Ez a tény megmutatja a különbséget, hogy más az, ha az Úr ráhagyja övéi kívánságát, és más az, ha meghallgatja őket. Az az igazi imameghallgatás, amikor Isten helyesli is azt, amit övéi imádságban tőle kérnek. Ilyenkor Isten népe imádkozás közben maga is átalakul és alkalmassá válik arra, hogy — mennyei ráadásal — megkapja a Szentlélek kijavító munkája folytán azt, amire szüksége van.

Lehet azonban az imádkozásnak olyan merev, szinte makacs formája, amikor az ember csak „hajítja a magáét”. Ilyenkor szokott megtörténni az, hogy Isten ráhagyja övéire: jó, legyen úgy, ahogy akarjátok. Nincs kizárva, hogy ebből is származhatik valami jó, hiszen Isten adta, de a teljes jó abból az imameghallgatásból ered, amely kegyelemből fakad.

UGYANCSAK EBBŐL A KÖNYVBŐL (1Sám 12.) azt is megtudjuk, hogy Saul királyá tétele után Sámuel visszavonult. Ez a tény és az ezt kísérő jelenségek megláttatták a néppel, hogy vétkeztek, amikor királyt kértek, sőt követeltek. Ezért kérték Sámuelet, hogy továbbra is könyörögjön értük az Úrhoz. A próféta nemcsak a könyörgést ígérte meg, hanem annál többet is: a tanítás szolgálatát.

Ebből világossá vált, hogy Isten úgy vezeti az övéit, hogy szolgáljanak imádkozni és tanítani kell a népet, mert az érettünk való imádkozás nemcsak szükséges, hanem áldásos is!

Ha nem vagyunk imaközösségben, az érettünk való könyörgést nem halljuk. Az érettünk való könyörgésnek azonban akkor is hasznát látjuk. Szerintünk is kíváncsok és szükséges, hogy Isten meghallgassa az érettünk elmondott imádságot, de az is szükséges, hogy mi is hallgassuk meg a nekünk szóló isteni tanítást!

DÁNIEL IS A NAGY IMÁDKOZÓK KÖZÉ TARTOZIK. Tőle is sokat tanulhatunk az imádkozással kapcsolatban. Könyvének 9. fejezetében ezt olvassuk: „Nem a mi igazságunkban, hanem a Te nagy irgalmasságodban bízza terjesztjük elődbe a mi esedezsünket”. A prófétát a nyomorúság meglátása bűnbánó imádságra készítette. Nem az ellenség iránt való gyűlölet kerekedett benne felül, nem is az ellenség pusztulását kérte. Hazájáról, Jeruzsálemről úgy szól, hogy az az Úr dicsőségének helye, és ami népevel történt, engedetlensége várható

következményeként teljesebben be rajta.

Imádságában nemcsak a bűn fekete felhője látható meg, hanem a reménység hajnalpírja is, amikor előre tekint. Dániel imádsága alázatos fellebbezés Isten irgalmasságához.

Önmagunkról semmi jót nem tudunk mondani, de a reménységhez elégséges az, amit Istenről tudunk! Ez pedig nem más: az Úr előtt kedves a szegény takargatásáról lemondó, az Ő irgalmasságába fogódzó bűnbánat!

Életünk áldott tapasztalata, hogy Istenünk szíve mindig megéssik az igazi bűnbánat láttán. Gyakran imádkoztunk halkan, titokban az Úrhoz, s kértük Őt, bocsásson meg nekünk. Ezek gyakran komolytalan szavak voltak, mert nem követték tettek. Kegyelem, hogy bűnbocsátó szeretetéből élünk. Ez azt jelenti, hogy megéssik rajtunk könyörülő szíve, nekünk adta

Jézus Krisztust, Akiben szabadulást, megváltást nyert emberek lehettünk.

LELKI GYÖNYÖRÜSÉGGEL TANULMÁNYOZHATJUK Pál apostol imádkozó életét. Rómába vágyott (Róm 1:3—15). Valamit vinni akart oda, és valamit akart ott kapni. És addig, amíg vágya beteljesedett, úgy tett, mint a legtöbb akadályozott hívő ember teszi: a lehetséges két „járművön” ment Rómába, vagyis imádkozott a Rómában lakó keresztyénekért és levelet írt nekik.

Nagy ajándék, áldott lehetőség: imádkozni, írni. A beteg, a rokkant, a házhoz kötött ember is megteheti! Lehetséges az is, hogy ha Pál apostol akadály nélkül, vágyai szárnyán elmegetett volna Rómába, annak talán nem lett volna ilyen maradandó gyümölcse. Az akadályok, a meggátoltások adják sokszor életünk legértékesebb javait. Az akadályok tehát ne bosszantsanak, mert áldások forrásai lehetnek!

Cserhalmi Imre

„Eljött a megtérésnek az ideje”

Az Országos Béketanács Egyházközi Békabizottságának közgyűlésén, 1984. december 7-én fontos irányelveket tárt a küldötték elé DR. BARTHA TIBOR református püspök elnöki előterjesztésében.

Tudatában kell lennünk, hogy az emberi együttélést, a békét, az életet veszélyeztető igazi, valóságos okok mélyebben vannak, mint az értelem által követhető, társadalmi politikai, nemzetközi konfliktusokhoz vezető közvetlenül megragadható emberi tényezők. A Gonosz erői törnek az ember és élete ellen. „Nem test és vér ellen” kell hadakoznunk. „Olyan mozzanatot ez a békeshatalom teológiai aspektusa tekintetében, amelyre nem helyeztünk eddig kellő hangsúlyt... A teológikum területén nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a démoni erők elleni küzdelem saját erkölcsi és hitbeli erőink fokozását igényli. Röviden: ... eljött a megtérésnek az ideje. Egy prófétai szó hangzik az emberiséghez: Változtatások meg utatokat, mert ha ezen az úton mentek tovább, a végső katasztrófa a sorsotok! Ezt a megtérésre hívó szót azonban az egyházak, a vallások közösségei csak akkor tudják méltó módon továbbítani, ha ők maguk is megtérnek... Szóvaljon meg ez a specifikusan teológiai szempont, amely valamilyen módon a megbékélést hangsúlyozza!”

Bartha püspök a X. Magyar Békekonferenciának a békemozgalmi tevékenységet meghatározó, a további feladatokat kijelölő eredményeivel és az Állásfoglalással foglalkozva hangoztatta: „A X. Békekonferencia ismételtén bebizonyította, hogy a magyar békemozgalom a társadalmunkra jellemző szocialista nemzeti egység munkálásának is hatékony eszköze. A napok-

ban ismerte meg társadalmunk az MSZMP Központi Bizottsága által megfogalmazott irányelveket, amelyek szem előtt tartásával készül társadalmunk vezető köre a XIII. kongresszus megtartására... Alkotmányunkban lefektetett módon a Párt nem önmagában és nem a párttagok számára építi a szocialista, majd kommunista társadalmat. Ennek megfelelően minden magyar állampolgár úgy tekint az irányelvekre és úgy elemzi azokat, mint amely elvek a nemzet egész jövőjét hivatottak meghatározni... Bizonyos, hogy hazánk minden, a társadalmi haladásért, a békéért felelősséget hordozó, szolgáltni kívánó polgára — közöttük az Egyházközi Békabizottság felekezeteinek hívei — mindent megtesznek a jövőben is annak érdekében, hogy hozzájárulásukkal sikerre juttassák az Országos Béketanácsnak a békemunka tartalmi elmélyítésére, stílusának még vonzóbbá tételére, a még meggyőzőbb érvelésre irányuló törekvéseit, magukévá téve a Békekonferencia felhívását: Tegyük meg mindent nemzeti boldogulásunkért, szocialista hazánkért, a békéért!”

Hazánk felszabadulásának 40. évfordulójára emlékezve az elnöki előterjesztés hangsúlyozta: „A korszakos változás, amely hazánk felszabadulásával vette kezdetét, kétségtelenül a magyar nép újkori történetének legjelentősebb eseménye... Az Egyházközi Békabizottságot alkotó taggyházak és vallási közösségek Isten iránti hálával, a Szovjetunió által hozott súlyos áldozatok kegyeletes emlékeztetben tartásával, az elmúlt 40 esztendő teljesítményei iránti tisztelettel állanak meg az évforduló határkövével.”

Napiparancsok

Napiparancsod minden reggel várom,
s minden reggel elhangzik mind a három:
„Jöjjetek!” „Maradjatok!” „Menjete!”
Hangodra csendesen figyelhetek.

„Jöjjetek hozzám!” Indulhatok újra.
Szíved, kincsházad kitárt kapuja
mindennap vár, be nem zárhatja semmi.
Indulhatok áldást és erőt venni,
mindennap új erőt és új kegyelmet.
Közelebb Hozzám! Mind mélyebbre Benned!

S a másik parancs? „Maradjatok bennem!”
Boldogság annak is eleget tennem:
Beléd rejtőzni, megmaradni Nálad,
érezni, hogy Lelked lelkembe árad,
hogy már nem én, Te vagy a szóban, tetteben,
titokzatosan Veleddé egyévé lettem,
Te énbennem, és én, Krisztusom, Benned!
Csodálni, áldani örök kegyelmed!

De a harmadik parancs? „Menjete!”
Hiszen ha Veleddé egyévé lehettek,
indulni kell, menni mindennap újra,
mint követed, szereteted tanuja!
Indulni kell, ahová küldesz engem,
a Te száddá, a Te kezéddé lennem.
Amerre seb sajog és inség éget,
vinni szereteted és békességed!
Annyi a békétlen és beteg!

„Jöjjetek!” „Maradjatok!” „Menjete!”
Három napiparancsod hallhatom
minden új reggel, minden új napon.

Segítsd, Vezérem, gyenge katonádat
teljesíteni mindig mind a hármat!

Túrmezei Erzsébet

Más úton

Máté 2:12

„Mivel azonban kijelentést kaptak álmodban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba”.

Az utazó ember előtt nem kell bizonygatni, hogy út és út között különbség van. A földről égbe utazó tudja, hogy „vannak utak, tágas utak, árnyasak és ékesek”. A hívő ember mégsem ezeket választja, mert tudja, hogy van más is. Ennek megtalálásában segít neki a Szentlélek. Lehet, hogy ez az út keskeny, rögzített, meredeknek fog bizonyulni, de ezen marad, ezen jár még akkor is, ha ezért sokan kinevetik, megvetik.

Más úton csak más ember képes járni. Csak az, aki világosságot nyert Istentől. Ez a világosság pedig az IGE, amint ezt a zsoltáros is mondja: „Az én lábammak szövéténeke a te Igéd, és ösvényemnek világossága” (Zsolt 119:105). Ennek a fénynek segítségével „előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek” (Zsolt 119:100).

Bálamot semmiképpen nem lehetett volna meggyőzni arról, hogy rossz úton jár, amíg meg nem nyíltak szemel, de miután ez megtörtént, könyvű volt vele megláttatni, megértetni, hogy veszedelem felé halad (4Móz 22:32). Ezután elismerte tudatlanságát, és ezt meg is vallja: „Nem tudtam, hogy Te állsz előttem az útban” (4Móz 22:34).

Istennek ugyanis az a módszere, hogy egy-egy útnak nem a túlsó végén vár rá, hanem az útnak az innenső végén áll elénk, hogy elterítsen a rossztól (Jób 3:14—17). Nem akarja, hogy tudatlanul végigmenjünk egy-egy rossz úton.

A bölcsnek a gyermek Jézussal való találkozás után más úton mentek tovább. A bölcs ember ma is az Isten által mutatott úton akar járni, mert ennek keresésére, ennek megtalálására kap felszólítást és eligazítást egyformán. Ebben — akárcsak a bölcsnek vagy akár Pál apostolnak — ad az Isten kijelentést még álom által is. „Hiszen szól az Isten — mondja Elihu — álomban, éjjeli látomásban” (Jób 33:14. 15). Pál apostolt tervezett útjának megváltoztatására bírta egy ilyen éjjeli látomás, melynek során nem Ázsiába, hanem Európába ment az ígét hirdetni (ApCs 16:6—10). Pedig Pál is a maga útját járta sokáig, de a Szentlélek az „Egyenes utcába” terelte őt (ApCs 9:11), ahonnan elindulva talált rá a „kiváltképpen való útra”, amelyet aztán mindenkinek ajánlott (1Kor 12:31).

A hívő ember buzgó kérése, forró imádsága: „Minden utat zárj el tőlem, Hol a Sátán töre vár!” (HH 241:3). Hisz a hívő ember szeretné kikérülni a buktatókat, megkímélni másokat és önmagát is a csalódásoktól, szeretne jó példát adni az útkeresésben azoknak, akik még az utak labirintusában vergődve nem tudják, hogy melyiket válasszák. Hiszen annyian futkosnak útjaikat változtatván szüntelen (Jer 2:36).

A bölcsnek — a Jézussal való találkozás után — más úton tértek vissza hazájukba, és ez így van rendjén, ez a természetes. Csak ez következhett minden Krisztussal találkozott ember életében. Elhagyva a régit, rálépni az útra. Megutálva a görbe, a hamis utakat, megszeretni az egyenest, az igaz utat.

Akarsz-e te is más úton járni? Járj a Krisztus útján! Kövesd Őt, mert Ő az ÚT! Ő az „új és élő út” (Zsid 10:20). Ez az ÚT az életet vezet.

Imre Albert

EMLEKEZÉS KOVÁCS MIHÁLY FELAVATÁSÁRA

A Körösvidék igazi lelki atyja volt

Hetvenöt éve avat-
ta fel a békéscsabai
baptista gyülekezet
első pásztorát, Ko-
vács Mihály (1882—
1950) testvér. E né-
hány sor állítson
emléket azok köré-
ben, akik ismerték,
és akik ismeretlen
szellemi örökségébe
léphetnek.

Mint kereskedő-
segéd lépett be a
budapesti Baptista Teológiai Szeminá-
rium első évfolyamába, 1906-ban. A
tanulást három év alatt fejezte be.
Ezután visszatért szülővárosába, ahol
két nyelven hirdette az Igét, áldásos
munkát végzett a gyülekezetben. Mun-
katarsa, *Betkő János* testvér, egy húsz
évvél ezelőtti írásában (Békeiőrök
1965. május 15.) így jellemezte: „Nagy
bibliaismerő volt o, aki a betűk mo-
gott megerezte és megértette a meg-
elevenítő lelket is, ahogy az Úr Jézus
mondta: Az én beszédem lélek és
élet”. — Kovács testvér később kö-
művesnek tanult, mert akkor az üz-
letek gyakran vasárnap is nyitva tar-
tottak, ő pedig ilyenkor szent mun-
kával foglalkozott. Az ő szolgálatának
gyümölcse volt *Körödi Dániel* (1881—
1957). Bensőséges barátság fűzte őt
dr. *Somogyi Imre* (1894—1951) és *Körödi*
testvérekhez. *Patkás Gábor* test-
vér említette, hogy ugyanakkor „a
Körösvidék igazi lelki atyja volt”.

Kovács Mihály testvér felavatásán
magyar (Udvarnoki András, Sós Ist-
ván) és cseh testvérek (Capek, Nor-
bert) jelentek meg. Az új pásztor bi-
zonyságtételét magyarul és szlovákul
mondta. Két héttel a felavatása után
Petrócón tartott evangélizációt és ezt
nyomban két fehér ruhás bemerítése
követte. Ugyanazon évben további be-
merítések voltak, amelyeken ezrekre
menő hallgatóság előtt baptizált ösz-
szesen 59 személyt. Az áldások özöne
a későbbi években sem maradt el
szolgáló életéből.

Szebeni Olivér

A LENGYEL BAPTISTÁK KÖZGYÜLESE

A Lengyelországi Baptista Unió há-
rom új gyülekezetet vett fel legutóbbi
közgyűlése alkalmával. Az együttléti
témáját a 31. zsoltár 24. verséből vet-
ték: „Az Úr a mi reménységünk”. A
delegátusok, akik az Unió minden
gyülekezetét képviselték, megválasz-
tották az új tisztségviselőket: Michal
Stankiewicz elnököt, Piotr Dajludzi-
nek és Adam Piasecki alelnököket,
Stefan Rogaczewski pénztárost és
Konstanty Wlazowski titkárát. Az Unió
Tanácsába választották még: Krzys-
tof Bednarczykot és Jan Mackiewi-
czet. (EBPS — Ford. G. L.)

KÖNYV AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK TÖRTÉNETÉRŐL

Elsőnek érkezett karácsonyi ajándékom
egy amerikai könyv volt, dr. Almasi
Mihály „A clevelandi magyar baptista
misszió 85 éves története” (Cleveland, 1984.
112 oldal, Haraszi Sándor előszavával, ké-
pekkel). A századfordulóra született, ki-
vándorló honfitársainkból alakult magyar
baptista misszió első szövetségét 1908-ban
szervezte. A városban 1953-ig több magyar
gyülekezet, és 1941-ig teológiai szeminárium
működött. A második világháború után for-
dulatot hoztak az újabb kitelepülők, köztük
Bretz Emil (1904—1979). Ő alapította 1959-
ben a „Bethania Gyülekezetet”, amelyben a
mostani lelkészcsere program keretében, dr.
Haraszi Sándor koordinációjával — 1973
óta — dr. Gerzsenyi László és a két Al-
masi-fivér tevékenykedhetett.

Haraszi testvér előszavában kiemeli, hogy
nagy dolog, amikor egy kis létszámú gyü-
lekezet foglalkozik a múltjával. Feltárják
etnikai sajátosságait, felekezeti identitá-
sukat és Amerika földjén áldoznak a ha-
gyományörző munkáért. — Két évvel ez-
előtt még egy kép vagy egy iratka sem
volt összegyűjtve — írja Almasi testvér ki-
sérőlevelében, — és amikor végre lett, alig
volt emlékező, aki a képeken látható ré-
gen hírneves prédikátorokat (1929-ből vagy
harmincat) biztonsággal meg tudott volna
nevezni.

Az 1899-ben alakuló clevelandi magyar
baptista gyülekezet munkája szervesen ha-
csolódik hazai történelmünkhöz; és a Jor-
dán partjától évszázadokon át üldözött kü-
lönböző evangéliumi mozgalmakról, az el-
nyomott anabaptistákról és az elmúlt szá-
zad utolsó negyedében, hazánkban megho-
nosodó baptista misszióról a szerző igyeke-
zett összefüggő képet adni könyve olvasói-
nak.

SZ. O.

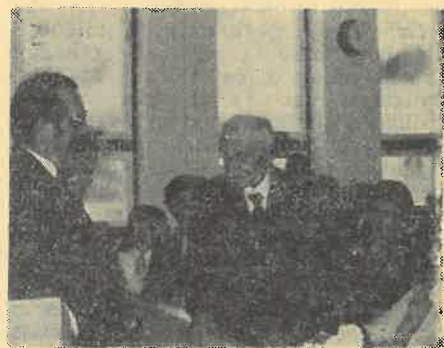
Engedelmesség és hűség

Gyorsan múlik az idő. Mintha teg-
nap lett volna, hogy mintegy négy esz-
tendeje — 1980. december 29-én —
Baranyay Mihály testvér elköltözött
utolsó földi útjára. Reá gondolva ke-
restük fel Budakeszin az Erkel utca
egyik kedves, kertes házát, azt az ott-
hont, ahol élete utolsó éveit töltötte
Baranyay testvér. Mi hárman — dr.
Mészáros Kálmán dékán, Szebeni Oli-
vér egyháztörténész és Dobner Béla
lelképásztor — azt a megtisztelő fel-
adatot kaptuk, hogy átvegyük a csa-
ládtól elköltözött testvérünk portréját
egyházunk történelmi arcképtára szá-
mára. Központi Székházunk második
emeleti tanácstermében eddig kilenc
kiemelkedő baptista vezető arcképe
látható — Rottmayer János, Meyer
Henrik, Kornya Mihály, Tóth Mihály,
Csopják Attila, Balogh Lajos, id. Ud-
varnoki András, dr. Somogyi Imre és
Pannonhalmi Béla. Hogy miért az ő
arcmásukra esett a választás? Nem
kutattam, de azt is tudom, hogy e vá-
logatás jogosultságát még senki sem
vitatta. Amikor közel harminc évvel
ezelőtt, mint teológiai hallgató a mos-
tani tanácssteremben hallgattam az
előadásokat, a kilenc képből nyolc
(Rottmayer Jánosét kivéve) már ott
volt, *Baranyay* testvér akkor még ja-
vában tanított. A képek alkotója —
Kürthy Sándor — termékeny és jó
portréfestő volt. Ő nagy örömmel és
szeretettel — minden különösebb vá-
logatás nélkül — festette meg elő és
már elhunyt ismerőseit és barátait. E
számos alkotás közül került eddig ki-
lenc a „Baptista Pantheon”-ba. Hogy
a választás szerencsés volt, az is bi-
zonyítja, hogy amikor bel- és külföldi
vendégeinknek el kell mondanunk,
hogy a portrékon ábrázoltak milyen
szolgálatokat végeztek az evangélium
és a baptista közösség javára, oly sok
mindent kellene felsorolnunk, hogy

ezért a bőség zavarával küszködünk.
Jól tudjuk, hogy sok mondanivalónk
lehetne *Baranyay* Mihály testvéréről is,
közösségünk sok éven át volt országos
titkáráról és szemináriumunk hűséges
igazgatójáról. Ezért is fogadtuk közö-
nnyel a család által följajánlott port-
rét, hogy méltó helyére kerülhessen.

Amikor a kép átvételére érkezünk,
megilletődötten léptünk be néhány igaz-
gató-tanárnak, *Baranyay* testvér szo-
bájába, amelyben — Irénke leánya
jövöltábol — minden ugyanúgy van,
mint négy évvel ezelőtt volt. Az ud-
varra néző ablak előtt álló íróasztal-
on ott van a sokat forgatott Biblia, az
íróeszközök, egyéb tárgyak és köny-
vek. Az asztalt borító üveglap alatt
üdvözlőlapok és képek. Megannyi drá-
ga emlék az el nem múlt szeretetről.

Száz év határán

Pócsik Béla lelképásztor (balról) köszönti
az ünneplőket

családnak a megértő gondozásért, s
azért, hogy elhozzák idős testvérün-
ket az úrvacsorai és egyéb nevesebb
alkalmakra. További erőt, áldást és
lelki élményeket kívánunk. „Imé az
ajtó előtt állok!” — P. B.

A Napra célozó

— Toyohiko Kagawa —

Kagawa ugyanis megjelent köztük,
és letelepedett a vendégkioszorú közé-
pén.

A kövér japán úr európai műveltsé-
gét szeretné fitogtatni. Kérdéseket,
célzásokat irányít Kagawa felé. De az
ifjú teológus meglepő tájékozottsággal
idézi Kantot, Darwint, Goethét, Cse-
resznyeivirág rajongva tekint rá.

— Hát Tolsztojt méltóztatik ismer-
ni? — kérdi leckéztetőjét.

— Azt a holdkóros szocialistát? —
képed el az illető. — Hogyne ismer-
ném. Minden szava mételgy.

— Én igen tisztetem! — komolyodik
el a fiatal ember hangja. — Ez az ál-
modozó — tessék majd emlékezni rá
— igen tevékeny élet szeretője.

A házigazda arcán egy pillanatra
gond felhőzött át. Amde japáni fegy-
lemmel uralkodott magán, s a mo-
solyt nem engedte lehervadni képéről.

Az elegáns szellemi párbajt az ut-
cáról durva ordítás akasztja meg. Pü-
föls, csattogás, káromkodás hangja
hallik.

— Rézszlop megy hazafelé! —
jegyz meg valaki kuncogva. A meg-
jegyzés nyomán könnyű nevetés csi-
lingel. Valóban, milyen elmés elneve-
zés: „Rézszlop”. Az alkoholtól állan-
dóan vörös, bibircsókó orrú csavargó
szálfatermetével csakugyan jól illusz-
trálja csúfnevét.

— A minap a „macskás anyó” jó-
szágállományát riasztotta meg! — de-
rül egy harmadik úr. — Jöttek aztán
a hamiskártyások, koldusok, rikakuk-
lik, meg a többi szedett-vedett népség,
és támadt ott a Sinkawa-negyedben
olyan tömegverekedés, hogy öröm volt
nézni.

(Nos, a témához értünk már — mo-
solyognak alattomban a társaság
pletykára-éhes tagjai. — Most aztán
szint kell vallania a „kettős-életű”
kis-tiszteletesnek!)

— Öröm nézni? — kiált fel Kaga-
wa megbotránkozva. — Ha embervér
folyik, az nevetés?!!... Irtózat... Irtó-
zat...

— Ennek nincs humorérzéke! —
húzza el száját a mesélő. Szomszédja
biggyesztve tölti a becsmélést.

— Hát igen, igen: arisztokrata-cse-
mete, de a mamája közönséges utcai
táncosnó volt... Ő tulajdonképpen
törvénytelenített fi.

— Az ám, fiatal barátom! — csü-
fondároskodik az iménti vitatkozó. —

Oda kellene elmennie, a nyomorta-
nyára: Tolsztoj és Jézus elveivel. Ott
pompásan ki lehetne próbálni a szelíd
szeretet hatalmát, a tűrő hűsieségét.

— Ismerem azt a szörnyű helyet —
tűnődik el a fiatal ember —, gyakorta
járok oda.

— A Sinkawába! — rémildőznek a
megbotránkozó széplelkek. — Hisz
oda a rendőrök is csak megerősített
járőrrel mernek olykor-olykor beha-
tolni!...

— Kedves vendégünk íróember! —
mentegeti titkos vő-jelöltjét (maga
előtt is) a házigazda. — A tollforgatók
az élet sűrűjéből veszik témájukat.
Nos, kedves barátunk, szíveskedjék
ennek az elkényesedett társaságnak
egy kis ízelítőt adni abból, milyen az
élet árnyékos oldala!

— A Sinkawában éjjel-nappal ki-
mondhatatlan bűnök orgiáznak. — kez-
di beszámolóját az ifjú. — Általában
körülbelül négy négyzetméteres desz-
kabodékból zsúfolódnak népes csalá-
dok. Két-két tucat család használ kö-
zös konyhát, közös vízcsapot, közös vé-
cét. A barak-sorok közt alig egy mé-
ternyi széles sikátorok vezetnek. E
szűk „utcákra” öntik a szemetet, ron-
gyot, minden hulladékot. Ez egyúttal

METHODISTÁK ÉS NAVAJOK PÁRBESZÉDE

„Történelmi párbeszédet” tartottak
az Új-Mexikói Farmingtonban szept-
ember 27—29. között az Egyesült Me-
todisták 80 országos, területi és helyi
képviselője, valamint a Navajo Törzsi
Tanács tagjai. Louis Schowengerdt,
Albuquerque metodista püspöke el-

mondta, hogy a tanácskozás eredmé-
nyeként „a határok megszűntek és
mindegyik csoport hozzájárult a na-
vajo nép közötti szolgálat közös stra-
tégiájának kidolgozásához”. Ez a törzs
a legnagyobb indián csoport az Egye-
sült Államokban. (eps)

OROSZ NYELVŰ BIBLIÁK AJÁNDÉKBA

Az Egyesült Bibliatársulatok stutt-
garti központjában nagy erőfeszítéssel
törekednek arra, hogy 10 000 orosz
nyelvű Bibliát küldjenek a Szovjet-
unióban levő baptista gyülekezeteknek
még az év vége előtt. Észak-Angliából
több mint félmillió ív különleges vé-
konyságú papír érkezett e célra. A
kinyomtatott bibliákat Stuttgartból
NDK-beli szállítóvállalat juttatja Len-
gyelországon át Moszkvába. Az aján-
dék bibliák elosztását az Evangéliumi
Keresztény Baptista Össz-szövetségi
Tanácsa végzi majd.

Egy szóvivő szerint a nyomtatás és
szállítás költségei körülbelül 140 000
márkát tesznek ki. Ennek a költség-
nek nagyobb részét az Egyesült Bib-
liatársulatokhoz érkezett pénzalapból
fedezik. A nyugat-európai baptista
gyülekezetek 5000 nyugatnémet már-
kát ajánlottak fel e célra.

A legutóbb 1978-ban érkeztek nagy
biblia szállítmányok a Szovjetunióba,
amikor 25 000 Bibliát küldtek Stutt-
gartból Moszkvába. (EBPS — Ford.
G. L.)